

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **JPServis, a.s.**
sídlem Chodovská 228/3, 141 00 Praha 4 - Michle
zastoupen advokátem JUDr. Viktorem Pakem
sídlem Francouzská 171/28, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2023 č. j. 1867/1.30/23-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 14. 8. 2023 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje V.S.

18. 1. 2023, č.j. 17395/10.30/22-11, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany soukromí a osobních práv zaměstnanců podle § 24a odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterého se dopustil tím, že narušil soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele způsobem uvedeným v § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), když žalobce jako zaměstnavatel nejméně dne 14. 12. 2020 od 8:00 do 10:00 bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti provozoval na svém pracovišti na adrese Peterkova 370/10, 721 00 Ostrava – Svinov, v prostoru kanceláře, ve které je umístěna také kuchyňka pro zaměstnance, a prostoru skladu, kamerový systém způsobem, který umožňoval žalobci jako zaměstnavateli na tomto pracovišti, v těchto prostorách, podrobovat své zaměstnance otevřenému sledování. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 28 000 Kč a dále byl žalobce zavázán zaplatit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu jako nezákonné a v žalobě polemizuje se stanoviskem Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj i žalovaného o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, neboť dle názoru žalobce umístění kamer na jeho pracovišti nebylo porušením povinnosti podle § 316 odst. 2 zákoníku práce.
  3. V žalobě žalobce dále uvádí jednotlivé argumenty na podporu svého názoru, které soud vyhodnotil jako žalobní námitky.
  4. Za prvé žalobce argumentuje tím, že, jak vyplývá z komentářové literatury, je narušení soukromí zaměstnance (dle § 316 odst. 2 zákoníku práce) možné, pokud to odůvodňuje zvláštní povaha činnosti zaměstnavatele. Zákon zvláštní povahu činnosti nedefinuje, ale obecně se jako příklad uvádí práce s penězi nebo pracoviště s rizikem nebezpečí. Dle názoru žalobce jsou tyto podmínky na jeho pracovišti splněny, neboť žalobce provozuje síť prodejen s potravinami a občerstvením, ve kterých se každý den nachází vysoká finanční hotovost, velké množství zboží a prodejny jsou umístěny na velmi frekventovaných místech v centrech měst a na nádražích, stejně jako kontrolovaná prodejna.
  5. Jako druhý argument žalobce uvedl, že kamera umístěná v kanceláři je zde za účelem kontroly a ochrany hotovosti v trezoru a nemonitoruje kuchyňku pro zaměstnance. Kamera umístěná ve skladu monitoruje prostor manipulace se zbožím. Prostory pro zaměstnance, kde se nevyskytuje žádné zboží ani finanční hotovost, monitorovány kamerami nejsou. Kamerový záznam je často vyžadován Policií ČR při odhalování trestné činnosti. Jiným způsobem nebo v jiném rozsahu žalobce předcházet rizikům a provádět kontrolu nemůže.
  6. V dalším bodě žalobce namítl, že předmětná prodejna se ničím neliší např. od prodejen čerpacích stanic, kde jsou běžně obdobné prostory monitorovány. Sami zaměstnanci žalobce vnímají situaci v provozovně a jejím bezprostředním okolí jako vysoce rizikovou a umístění kamerového systému vítají.
  7. Ve čtvrté námitce žalobce uvedl, že v případě závažného důvodu má zaměstnavatel právo do soukromí zaměstnance zasáhnout a kontroly zavést. Zaměstnanci žalobce jsou informováni o zavedení kamerového systému předem a dále vidí přímo na pracovišti, co konkrétně kamery snímají, jelikož PC monitor se spuštěným kamerovým systémem je neustále k dispozici v kanceláři, do níž mají všichni zaměstnanci přístup.

8. Dále žalobce doplnil, že prostory, které jsou monitorovány, nejsou prostory určené a užívané zaměstnanci pro odpočinek a regeneraci, kamery jsou do těchto místností umístěny především z důvodu ochrany samotných zaměstnanců, když v těchto prostorách může dojít k fyzickému napadení zaměstnanců a je tedy takto chráněno jejich zdraví a život. K ochraně těchto zájmů neexistuje jiný vhodnější nástroj.
9. Žalobce zdůraznil, že nemůže docházet k zásahu do práv zaměstnanců, neboť umístění kamer je v jejich zájmu, což doložil čestným prohlášením zaměstnanců. Žalobce argumentoval, že ustanovení o ochraně soukromí je v zákoníku práce stanoveno za účelem ochrany práv zaměstnance a v jeho prospěch, a že je jistě ve prospěch práv zaměstnance to, co chce, než to, co nechce. Odstranění předmětných kamer by znamenalo zmenšení komfortu zaměstnanců.
10. Závěrem se žalobce bránil proti správnímu trestu ve formě uložené pokuty, když dle žalobce, přestože odmítá svou vinu, by k naplnění účelu správního trestu stačilo uložení napomenutí.
11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, spáchání přestupku žalobcem bylo prokázáno a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán 1. stupně“) i napadené rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem.

Zjištění z obsahu správních spisů

12. Ze správních spisů krajský soud zjistil, že na pracovišti žalobce na adrese Peterkova 370/10, 721 00 Ostrava – Svinov proběhla ve dnech 14. 12. 2020 a 8. 2. 2021 kontrola provedená inspektory správního orgánu 1. stupně podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce. O provedené kontrole byl zpracován protokol ze dne 2. 3. 2021, proti němuž podal žalobce včas námitky. Tyto námitky byly nadřízeným orgánem dne 1. 4. 2021 v celém rozsahu zamítnuty a kontrola byla ukončena. Správní orgán 1. stupně vydal dne 24. 6. 2022 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a uložil mu pokutu ve výši 30 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce včas odpor, jímž byl vydaný příkaz zrušen a v řízení bylo pokračováno. Dne 18. 1. 2023 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí č.j. 17395/10.30/22-11, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany soukromí a osobních práv zaměstnanců podle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a byla mu uložena pokuta ve výši 28 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
14. V přezkoumávané věci jde o posouzení, zda umístěním kamer (označeny ve správním spise jako kamery K1 a K3) v provozovně žalobce v Ostravě-Svinově došlo k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, který zní: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako zaměstnavatel dopustí přestupku na úseku

ochrany soukromí a osobních práv zaměstnanců tím, že naruší soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele některým ze způsobů uvedených v § 316 odst. 2 zákoníku práce.“

15. Podle § 316 odst. 2 zákoníku práce *„Zaměstnavatel nesmí bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že podrobuje zaměstnance otevřenému nebo skrytému sledování, odposlechu a záznamu jeho telefonických hovorů, kontrole elektronické pošty nebo kontrole listovních zásilek adresovaných zaměstnanci.“*
16. Žalobce na podporu svého názoru, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 24a odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, zejména tvrdí, že narušení soukromí zaměstnance podle § 316 odst. 2 zákoníku práce je možné, pokud to odůvodňuje zvláštní povaha činnosti zaměstnavatele. Zákon zvláštní povahu činnosti nedefinuje, ale obecně se jako příklad uvádí práce s penězi nebo pracoviště s rizikem nebezpečí a dle názoru žalobce jsou tyto podmínky na jeho pracovišti splněny.
17. Krajský soud uvážil, že použití kamery v prostoru kanceláře, v níž je také kuchyňka pro zaměstnance, a kamery v prostoru skladu, je třeba hodnotit podle zásady proporcionality, jelikož jde o posouzení konfliktu základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, a to práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny) a práva na ochranu života a majetku (čl. 6 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny).
18. Princip proporcionality přikazuje, aby v každém konkrétním případě došlo jen k takovému omezení práva, které je nutné a které lze spravedlivě požadovat tak, aby byl ještě naplněn účel omezení (v posuzovaném případě ochrana majetku, zdraví). Ústavní soud při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva, stanoví tyto podmínky: *„Prvním podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva, respektive svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích: Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zda-li institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřeby, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, respektive svobodu s jinými opatřeními, umožňujícím dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajících se základních práv a svobod. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv.“* (viz náleze ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, č. 214/1994 Sb.)
19. Krajský soud vyhodnotil použití kamer k ochraně majetku a zdraví a života zaměstnanců žalobce z hlediska kritéria vhodnosti, tj. zda opatření, omezující základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl a dospěl k závěru, že kritérium vhodnosti bylo naplněno. Jak uzavřel ve svém rozsudku č.j. 10 As 245/2016-41 ze dne 20. 12. 2017 Nejvyšší správní soud: *„Kamerové systémy nejsou zárukou zamezení vzniku nežádoucí události. Mají však významný vliv například na možnost následného uplatnění práv poškozeným a zabránění opakování takové činnosti v budoucnu, jakož i představují odstrašující prvek, aby vůbec k protiprávnímu jednání nedocházelo.“* S vhodností použití kamer pro ochranu majetku fakticky nepolemizuje ani žalovaný.

20. Dalším posuzovaným kritériem je kritérium potřeby. Zde krajský soud porovnal žalobcem zvolený prostředek k ochraně jeho práv (použití kamer), s jinými v úvahu připadajícími opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod nebo do nich zasahujícími v menší míře. Důležitý je i princip subsidiarity, z něhož by bylo zřejmé, že méně invazivní prostředky neměl žalobce k dispozici.
21. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil, že by se pokusil využít méně invazivních prostředků, které selhaly, resp. ani nedoložil, že by reálně k ohrožení právem chráněných hodnot na jeho pracovišti docházelo. Naopak správní orgán 1. stupně navrhl možná opatření k ochraně majetku žalobce (uzamčení dveří, mechanické či elektronické zabezpečení, namátkové kontroly), k nimž se však žalobce nijak nevyjádřil.
22. Podle krajského soudu z uvedeného vyplývá, že není možné dospět k naplnění kritéria potřeby. Za těchto okolností není důvod ověřovat splnění kritéria proporcionality.
23. Při vyhodnocení námitky žalobce, že použití kamer odůvodňuje zvláštní povaha činnosti žalobce jako zaměstnavatele, se krajský soud přiklonil k názoru žalovaného, že kritérium zvláštní povahy činnosti zde splněno není. Krajský soud nepochybně, že provozovny žalobce jsou umístěny ve frekventovaných částech měst, konkrétně v projednávaném případě v bezprostřední blízkosti železniční stanice Ostrava-Svinov, a že je zde pravidelně větší finanční hotovost a množství zboží. Pokud by však soud přisvědčil tomu, že již jen tato okolnost představuje zvláštní povahu činnosti zaměstnavatele, musel by ji fakticky přiznat jakékoliv jiné prodejní činnosti, jejíž provozovny jsou ve frekventovaných částech měst. Krajský soud zdůrazňuje, že předmětem přestupku není použití kamerového systému jako celku, tedy ochrana a bezpečnost prostor samotné prodejny žalobce v místech, kde dochází k prodeji zboží zákazníkům. V posuzované věci se jedná o ochranu soukromí zaměstnanců a prolomení tohoto principu nemůže obstát optikou žalobních tvrzení.
24. Žalobce dále tvrdil, že kamera umístěná v kanceláři je zde za účelem kontroly a ochrany hotovosti v trezoru a nemonitoruje kuchyňku pro zaměstnance a kamera umístěná ve skladu monitoruje prostor manipulace se zbožím.
25. Ze správního spisu však v rozporu s tvrzením žalobce z fotodokumentace pořízené při kontrole vyplývá, že předmětnou kamerou byl snímán celý prostor kanceláře, včetně přístupové cesty k prostoru kuchyňky pro zaměstnance a části jejího vybavení a dále, že byl v rozhodné době snímán prostor skladu a vstup do prostoru označeného šatna.
26. Krajský soud se přitom ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto prostory jsou stavebně odděleny od prostoru prodejny a že je možné je zabezpečit i jinými prostředky bez použití kamerového systému. Jeho použití je tudíž v rozporu s ochranou soukromí zaměstnance. Proto námitku žalobce nepovažuje za důvodnou.
27. V dalších třech žalobních námitkách žalobce argumentoval zejména tím, že zaměstnanci jsou o kamerovém systému informováni a že jeho použití vítají z důvodu zvýšení své bezpečnosti, což doložil čestnými prohlášeními zaměstnanců, když odstranění předmětných kamer by znamenalo dle jeho názoru zmenšení komfortu zaměstnanců. Tvrdil, že k ochraně zájmů zaměstnanců neexistuje jiný vhodnější nástroj. Žalobce přirovnal situaci na své provozovně k situaci na benzínových stanicích, kde jsou dle jeho tvrzení obdobné prostory běžně monitorovány. Stejně námitky přitom uplatnil žalobce již v průběhu správního řízení.

28. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že zásada smluvní volnosti pracovněprávních vztahů není neomezená. Ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce je kogentním ustanovením, nelze se tedy od něj odchýlit s přihlédnutím k § 4a odst. 4 zákoníku práce. Kogentní právní úprava má přitom za cíl, aby byl zaměstnanec chráněn před absolutní smluvní svobodou, která by mohla být zaměstnavatelem zneužita v neprospěch zaměstnance.
29. Jak bylo již řečeno, krajský soud neshledal zvláštní povahu činnosti žalobce jako zaměstnavatele, není tedy zde vážný důvod, pro nějž by žalobce jako zaměstnavatel mohl narušit soukromí zaměstnance otevřeným nebo skrytým sledováním. Žalobce opakovaně tvrdil, že ochranu zaměstnanců a svého majetku nemůže zabezpečit jiným způsobem než kamerovým systémem, přesto nedoložil žádné skutečnosti, z nichž by toto tvrzení bylo možné ověřit, resp. ze kterých by uvedené vyplývalo. Žalobce se nadto ani se nijak nevyjádřil k návrhům žalovaného na opatření k ochraně majetku a bezpečnosti (uzamčení dveří, mechanické či elektronické zabezpečení, namátkové kontroly).
30. Pokud žalobce obecně tvrdil, že např. na čerpacích stanicích jsou obdobné prostory běžně kamerami monitorovány, uvádí krajský soud, že čerpací stanice nejsou plně srovnatelné s provozovny žalobce a především, že žalobce k těmto obecným tvrzením neoznačil jakýkoli důkaz. Podle krajského soudu se přitom nejedná o notorietu. Krajský soud proto námitky žalobce vzhledem k výše uvedenému neshledal důvodnými.
31. Poslední námitkou se žalobce bránil proti správnímu trestu ve formě uložené pokuty, když dle jeho názoru, přestože odmítá svou vinu, by k naplnění účelu správního trestu stačilo uložení napomenutí. Krajský soud má za to, že žalovaný se k druhu a výši správního trestu dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, přičemž krajský soud zcela souhlasí s jeho zdůvodněním i vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby a v tomto smyslu proto zcela odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. .
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. května 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu